

Wyrok z dnia 21 marca 1997 r.
I PKN 58/97

Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami zaskarżonego wyroku, jeżeli brak jest zarzutu uchybienia konkretnemu przepisowi proceduralnemu.

Przewodniczący SSN: Teresa Flemming-Kulesza, Sędziowie SN: Kazimierz Jaśkowski, Walerian Sanetra (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 21 marca 1997 r. sprawy z powództwa Wiesława P. przeciwko SGL Carbon Spółka Akcyjna w N.S. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powoda, od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie z dnia 7 listopada 1996 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Powód Wiesław P. wniósł kasację od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie z dnia 7 listopada 1996 r. [...], którym Sąd ten zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji (Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Nowym Sączu z dnia 15 lipca 1996 r. [...]), w ten sposób, że oddalił powództwo Wiesława P. o przywrócenie go do pracy u strony pozwanej SGL Carbon Group SA w N.S. (poprzednio "P." SA). Jako podstawę kasacji wskazano naruszenie prawa materialnego, a konkretnie art. 10 i 12 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1990 r. Nr 4, poz. 19 ze zm.), oraz naruszenie przepisów postępowania, "które to uchybienie miało wpływ istotny na wynik sprawy, poprzez ustalenie, iż powód został zwolniony z przyczyn ekonomicznych".

Z ustaleń dokonanych w toku postępowania sądowego wynika, że powód był zatrudniony u strony pozwanej od czerwca 1972 r. w dziale zaopatrzenia. Z dniem 1 stycznia 1996 r. wskutek zmiany schematu organizacyjnego część pracowników biura zakupów przeniesiono do nowej komórki (przygotowania remontów i inwestycji). W dniu 5 lutego 1996 r. powód otrzymał pismo o powierzeniu mu stanowiska samodzielnego ekonomisty w tej komórce. Czynności wykonywane dotychczas przez powoda zostały powierzone innym pracownikom. Zmiany schematu organizacyjnego były następstwem zawartego przez stronę pozwaną porozumienia w sprawie zasad polityki kadrowej i gospodarczej. Na podstawie tego porozumienia prezes zarządu w dniu 13 lutego 1995 r. wydał zarządzenie w sprawie zmniejszenia zatrudnienia w roku 1996 w "P." SA (w załączniku do tego zarządzenia zostały określone kryteria doboru pracowników, którzy mieli zostać zwolnieni). Pismem z dnia 12 marca 1996 r. powodowi wypowiedziano umowę o pracę powołując się na zmniejszenie zatrudnienia z przyczyn ekonomicznych i organizacyjnych. Konsekwencją sprzedaży większości akcji spółki "P." SA koncernowi SGL Carton Group była konieczność dokonania zmian organizacyjnych, których celem

było maksymalne obniżenie kosztów, a tym samym zwiększenie zysku przez redukcję zatrudnienia. Redukcja zatrudnienia nastąpiła w skali całego przedsiębiorstwa i wyrażała się w likwidacji szeregu komórek organizacyjnych i stanowisk pracy. Od 1 stycznia 1996 r. do 25 kwietnia 1996 r. pracę utraciło 18 pracowników, przy czym planowano dalsze zwolnienia. Stanowisko pracy powoda zostało zlikwidowane, gdyż zadania objęte jego zakresem czynności zostały przydzielone (rozpisane) innym pracownikom. Czynności, które wykonywał powód będąc zatrudniony w biurze zakupów, po jego likwidacji, zostało rozdzielone pomiędzy pracowników nowej komórki organizacyjnej (przygotowania remontów i inwestycji).

W uzasadnieniu kasacji powód nie wskazuje przepisów prawa procesowego, które miałyby świadczyć, iż w toku postępowania sądowego doszło do uchybień proceduralnych. Jego wywody sprowadzają się natomiast częściowo do polemiki z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, a częściowo z kwalifikacją (oceną) prawną ustalonych przezeń faktów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty kasacji nie mogą być uwzględnione. Wskazuje się w niej, że wyrok Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych narusza przepisy postępowania, ale nie precyzuje się na czym naruszenie to konkretnie polegało i jaki konkretny przepis postępowania został przez ten Sąd pogwałcony. Z tego też powodu zarzut naruszenia przepisów proceduralnych w toku postępowania kasacyjnego w ogóle nie mógł być brany pod uwagę. W związku z zarzutem naruszenia prawa materialnego, powód kwestionuje ustalenia faktyczne dotyczące likwidacji jego stanowiska, co jednak nie może mieć znaczenia przy rozpoznawaniu kasacji, gdyż Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami dokonanymi w zaskarżonym wyroku w zakresie, w jakim dotyczą one faktycznej podstawy rozstrzygnięcia, jeżeli jednocześnie brak jest zarzutu, iż są to ustalenia błędne z uwagi na uchybienia konkretnemu (konkretnym) przepisowi proceduralnemu. Innymi słowy oznacza to, że przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej brak jest możliwości i podstaw do kwestionowania dokonanego przez Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalenia, że stanowisko powoda w rzeczywistości zostało zlikwidowane, jak też twierdzenia, iż nastąpiło to w związku z przeprowadzoną przez stronę pozwaną zmianą swej wewnętrznej struktury organizacyjnej, która miała na celu zmniejszenie zatrudnienia, stanowiącego drogę do poprawy wyników ekonomicznych (obniżenia kosztów działalności). Wychodząc z założenia, iż nie ma podstaw formalnoprawnych do kwestionowania ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w toku postępowania wywołanego skargą kasacyjną powoda, należy jednocześnie stwierdzić, że kwalifikacja (ocena) prawna tych ustaleń w kategoriach pojęciowych zawartych w ustawie z 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy przyjęta przez ten Sąd, nie nasuwa zastrzeżeń. Nie ulega bowiem wątpliwości, że motywem dokonywanych zwolnień pracowników przez stronę pozwaną były wewnętrzne zmiany o charakterze organizacyjnym, których przyczyną i celem były względy natury ekonomicznej (konieczność zmniejszenia kosztów działalności). Powód został - obok innych pracowników - zwolniony z pracy w następstwie tego typu działań podjętych przez stronę pozwaną, nie zaś z jakiegoś innego powodu.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹² KPC orzekł jak
w sentencji.

=====